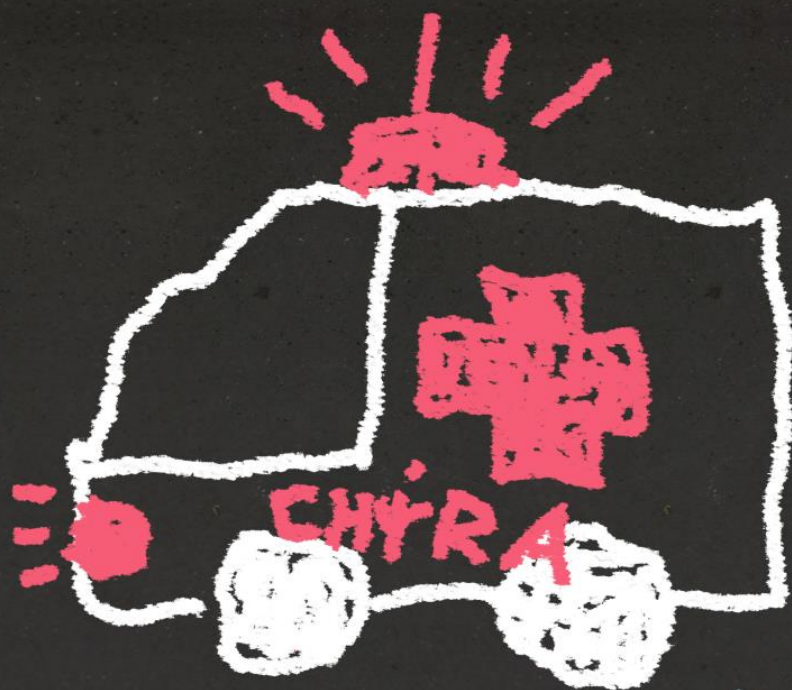

SEDÍM NA
CHIRURGICKÉ
AMBULANCI

M.M. CABICAR

M. M. Cabicar

**SEDÍM NA CHIRURGICKÉ
AMBULANCI**

Copyright

Autor: M. M. Cabicar

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2015

ISBN:

978-80-7512-284-1 (ePub)

978-80-7512-285-8 (mobipocket)

978-80-7512-286-5 (pdf)

Výtah přijede a vystoupí z něj chlápek, jindy zase starší paní, pak zase žena se dvěma dětmi, někdy slečna se psem... Celkem normální. Číhám u výtahu už dlouho, ale ještě nikdy jsem nepřistihl ty podivné bytosti, které zde bydlí a vždycky s ním jezdí přede mnou.

Třeba nedávno přede mnou jely ve výtahu kyselé okurky. Nejméně čtyři. Nemám tušení, jak dosáhly na tlačítka.

Jednou se zase sebralo projet výtahem 5 popelníků.

I věnec buřtů s cibulí jsem načapal podle oděru a jen těsně jsme je museli minout. Zvláště náš pes Dennis toho litoval.

Také už jsem zažil, že se nahoru a dolů projížděly naftalínové kuličky. A mám pocit, že několik jich, chudinek, muselo při vystupování spadnout do výtahové šachty.

Mimo mé chápání je, že výtahem dost běžně jezdí i ryby. Třeba uzená makrela nebo sardinky ve vlastní šťávě musí bydlet vedle sebe. Podle všeho o patro pod nimi má cimru pytel z vysavače. To se nedá ani nadechnout, když ten si vyrazí ven.

Jedno z nejhorších je, když každé ráno vyrazí do práce tři prdy ze třetího patra. To už radši výtah zase zavřu a jdu pěšky. Vůbec nechápu, jak se vejdou do tak malého prostoru.

Ovšem podobně strašlivé je, pokud jednou za čas nastoupí ve druhém propocená matrace. Jako... Jede jen pár pater, ale dveřmi výtahu musím mávat aspoň 3 minuty, než dovnitř protlačím aspoň nohu.

Nějakou dobu sepisují petici, aby kanalizace dostala byt v přízemí, protože, ubožák, musí jezdit až nahoru. Myslím, že je opravdu nefér, když přijde strhaný z práce hovnocuc domů a musí jezdit tak vysoko. Dělá záslužnou a užitečnou práci a neměl by být tak oddalován návrat do jeho domova. Na jedné straně chápu, že i fekálie preferují pěkný výhled, jenže náš starý pes to už po schodech vážně nezvládne. A jet výtahem po močůvce, to už můžu rovnou naskočit do stoupačky.

Musím říct, že ale ne všichni nájemníci jsou smradi. Třeba ve čtvrtém bydlí celkem slušné denaturované fialky. A v pátém marihuana. Nějakou dobu po ní ovšem nejde jet, než se přestane výtah chechtat, a tlačítka potom nikdy nefungují, ať zmáčknete cokoli, výtah jede, kam chce. Někdy i do stran. Nejvíc sním o tom, že jednou potkám ve výtahu zase les. Jenže ten se sem vždycky nastěhuje jenom na Vánoce, zato prakticky do všech pater.

Vypadla elektrika. Televize nejde, mikrovlnka nejde, budíky nejdou, plynový sporák nejde... Jsme zpátky v době kamenné.

Nejen, že jsem potkal úplně novou rasu psa, ale setkal jsem se s nejoriginálnějším jménem pro Mexického naháče: „Afro“.

Vedle mne zastavilo auto, vykoukl řidič a ptal se, kde je tady tunel. Netušil jsem, který myslí, tak jsem mu ukázal cestu k Letenskému tunelu, Těšnovskému tunelu, a pak ještě jako bonus jsem mu i ukázal, kde je Ministerstvo dopravy, Ministerstvo zemědělství i Ministerstvo průmyslu, a slíbil mu, že tam najde tunelů, až nebude vědět, kudy jet dřív.

(během čtvrtfinálového hokejového zápasu Češi:Slováci na olympijských hrách v Soči)

To je furt na rádiu všude plno, že hrajeme hokej Česko a Slovensko. Ale kurva proti komu??!

(Češi vyhráli, čeká je zápas s USA)

Vážně přichází jaro! Viděl jsem táhnout domů vlaštovky, i čápy jsem zahlédl a manželka prý pozorovala rorýse. Teď čekáme, až potáhnou domů Amíci.

Ten trapný pocit, když chcete holku povzbudit, že je náhodou docela dost hezká, až by klidně mohla dělat i modelku, a ukáže se, že je to Miss Universe...

Bylo 11 v noci. To je 23:00. A to je 3 a půl hodiny poté, co už měla dvouletá Viki dávno spát. A ona se najednou objeví ve dveřích do obývacího pokoje, ještě do nich vskočí s rozpřaženýma ručičkami a rozzářeným úsměvem, jako by předváděla estrádní číslo a udělá: „TA DÁ!“

Ona se dostala z postýlky. Dovnitř to jde, protože mámina postel je vyšší, ale z postýlky to už je opravdový artistický výkon! Pak ještě Viki udělala: „O ou.“ - a zmizela. Všimla si totiž, že naše zírající obličejky nejevily očekávané známky radostného překvapení, nadšení a nepřešli jsme v neutuchající potlesk.

Když vidíte své dítě v jedenáct v noci, je to skoro, jako když spatříte Ježíše. Ne, že byste ho neviděli rádi, ale zároveň je vám jasné, že podruhé ho máme spatřit při Konci světa. A ten je tady. Myslím, že náš postapokalyptický pohled Viki poněkud konsternoval. Dnes již toho lituji, ale rodiče v tu chvíli opravdu nenapadne nadšeně tleskat, zato jim prolétnou hlavou myšlenky jako „pohřbívání zaživa“, „prohození oknem“ nebo „silný úder tupým předmětem“. Vůbec nejhorší je, že jsme si zrovna dávali zmrzlinový pohár se šlehačkou a zjistili jsme zajímavou věc o rodičovských pocitech. Když vás dítě přistihne,

jak si uprostřed noci debužirujete, je to pro vás stejný pocit, jako by vás přistihlo při sexu.

Slíbili jsme Viki, že pro příště svou reakci vylepšíme a projevíme více radosti. Ovšem... Jestli to udělá ještě jednou, bude lépe, když bude mít na sobě pyrotechnický oblek a v kapse jednosměrnou letenku na Mars.

Google koupil izraelský startup SlickLogin, který vyvíjí přihlašování zvukem. Zkoušel jsem si představit zvuky, které bych dokázal vyloudit, abych si je mohl nastavit jako heslo. Je jich spousta, ale opakovat je stejně není nic snadného. Nastavím si třeba říhnutí a pokaždé to udělá: „KRK” - „Špatné heslo.” „GRG.” - „Špatné heslo.” „KRRRK” - „Špatné heslo.” Technologie by určitě změnila svět, jedno pivo na ex v hospodě by půlku lidí mohlo přihlásit na facebook. Ale nevím, jestli chci každý den baštit hrachovou kaši, abych si mohl přečíst maily. Také mne odrazují chrchlající davy na náměstích, co se zakašláním snaží někomu prolomit wifi. A ze všech beatboxerů světa by byli těžcí hackeři...

Tchýně i manželka se diví, že vyndávám sardinkám páteře, když dělám rybí pomazánku. Ony jsou na to zvyklé, dokonce prý milují to křupnutí, ale já jsem sameček. Nemám potřebu po kopulaci partnerovi ukousnout hlavu. Poprvé jsem tomu unikl,

než se narodila Viki. Podruhé už neuniknu. A mám pocit, že k tomu dojde někdy v době po přečtení těchto řádek manželkou. A ona tento text najde. Vždycky je najde... I kdybych je zakopal na zahradě s mrtvým skunkem. Sbohem světe. Odcházím na poslední večeři.

No dobře, vyvěsit to na internet a pak to vydat v knize není nejlepší způsob, jak něco schovat, ale já to prostě tak dělám, jasný?!

Všichni zachovejte klid! Řádí tu velmi nebezpečná šavlozubá, kočkovitá šelma. Hra na tygra a nevinnou oběť není s dvouletým dítětem nic složitějšího, stačí utíkat a křičet při tom. Teď zrovna jsem nevinná oběť, což je pro mne dost neobvyklá role, protože obvykle za všechno můžu. Je asi jasné, že pro dospělého člověka také není těžké utéct batoletí nebo se schovat před dítětem, které je ve věku, kdy se strašlivě vyděsí, pokud se naprosto nečekaně objevíte úplně na stejném místě, jako už 20x předtím. V této chvíli jsem se zamaskoval a úplně ukryl v imaginární džungli tak, že prostě stojím uprostřed obývacího pokoje. To by mi mohlo dát i půl hodiny života, protože tygr bloudí kuchyní a rdousí tam zbytky jídel. Bývala to práce našeho psa Dennise, ale už co mu bylo 16, rezignoval a nechce se mu žrát nic, co mu samo nevleze do tlamy a nezačne mu s ní žvýkat.

Pozor! Tygr jde! A ne, to byla manželka, měl jsem hned poznat ony kročeje, anžto byly mnohem těžší, jelikož nesla prádlo. A má pro mne nový, mnohem lepší úkryt. Úplnou náhodou je

zrovna u věšáku na vyprané oblečení, takže bych se prý mohl schovávat a přitom si vybudovat nenápadný přístřešek z duhových ponožek a červených kalhotek. Moc se mi to nezdálo, ale po zralé úvaze jsem byl přišed na to, že je to dost dobrý nápad. Naštěstí mne v poslední chvíli zachránil šavlozubý tygr, protože mne zničehonic objevil a sežral. A i to sežrání docela dobře dopadlo, zjistil jsem, že spolehlivá obrana proti predátorům s růžovou mikinou „My little Ponny“ je strčit jim zbytek rohlíku mezi čelisti. Teď tu hrdinně žvýká a snaží se kus potravy pozřít najednou. Jako anakonda. A drobí mi na postel! To nesnáším... Grrr, z nevině oběti se pomalu stává šavlozubý tygr. Situace se obrací. WRRAAAU! „Hehehe! Tatíííí! Nééé! Mamííí! Hóóníí!“

A toto je, milé děti, potravinový řetězec v praxi.

Sedíme na chirurgické ambulanci na vyndání stehů Viki. Čekárna je úplně plná, snad 20 lidí. Na nikom není vidět nějaké zranění, jen dvě starší ženy, sedící zrovna proti sobě, mají obvázanou ruku. Usmály se na sebe.

Ta jedna to nevydržela a ptá se druhé: „Můžu vědět, co se vám stalo?“

Druhá mávla zdravou rukou: „Ale, pustila jsem si na ruku ve vaně vařící vodu a přitom jsem věděla, že je vařící, jen jsem byla nějak mimo a tu ruku tam strčila.“ Rozhodila rukama: „No může být někdo blbější, než já? A co vy?“

Ta druhá poposedla a povídá: „No úplně to samý. To mi mluvíte z duše. Já zase měla ruku v troubě, zvoní telefon, a jak už jsem ho v duchu brala, tak jsem si sáhla na rozžhavené tělísko. Přesně, jak říkáte, také si pořád opakuju, jestli někdo může být tak blbý,“ A pak se tam společně smály.

Otevřely se dveře, z ordinace se ozvalo: „Další!“ - a ze dveří vycházel asi šestnáctiletý kluk. S oběma zafačovanými rukama. Okamžitě jsem vyprskl smíchy. Bylo to tak instinktivní, že se to nedalo zadržet. Kluk se ke mně otočil a povídá: „Co je?“

Jen jsem ze sebe vypravil: „Nemáš ty troubu hned vedle vany?“

Tím zvedli oči všichni v čekárně a všichni pacienti vybuchli smíchy. Dobrou minutu se nikdo nebyl schopný nadechnout a ten kluk vůbec netušil, která bije. Pak se z jedné lavice zvedl muž s bundou, szel a pomohl tomu klukovi se obléct. Při tom si utíral slzy a říká mu: „Tak jsme to vyhráli, mám nejblbějšího syna na světě.“

A kluk zase: „Co je?? Co jsem proved?“

Z ordinace vykoukla doktorka, co se tu děje. Brečící otec jen zopakoval, že se tu soutěží o nejblbější zranění a jeho syn vyhrál. Doktorka vážně pokývala hlavou a řekla: „No, chytat holýma rukama zadní kolo motoriky skutečně nebylo moc chytré.“

Zase řehot. Takovou zábavu tam ještě neměli. Kluk zčervenal. Jeho táta se prohýbal až k zemi a mezitím sípal: „Ale já jim nic neřek!“

Objevila se i sestra: „Někdo nový?“ Podal jsem jí zdravotní kartičku a papíry. Nahlédla do nich, a pak pokývala hlavou: „Jen

vyndání šití... Dobře, tys spadla hlavičkou na topení?“ - sklonila se k Viki a pohladila ji.

„No, vlastně si prohlížela šicí stroj. Ale příliš zblízka.“ Manželka už ani neměla sílu mne kopnout, jen mne tak plácla a čekárna se pomalou sesouvala z lavic. Byli tak vysmátí, že už jim přišlo vtipné cokoli. Lidé kolem šedesátky se tu tlemili jako pubertáci. Poprvé se zasmál i ten kluk. Už konečně věděl, čemu. Vidět humor běžných situací je děsivá a neovladatelná schopnost. A důvod, proč mne už nikdo nezve na smuteční obřady do krematoria.

ROZDÍL MEZI MUŽI A ŽENAMI V PŘÍSTUPU K JÍDLU

MUŽ: otevře si brambůrky, ochutná a řekne: „Fuj, tyhle jsou hnusný!“ Vyplivne to a vyhodí je.

ŽENA: otevře si brambůrky, ochutná a řekne: „Fuj, tyhle jsou hnusný.“

A polkne.

Pak si vezme další sousto se slovy: „Je to možný, že jsou tak hnusný?“

Zamyšleně sní další a řekne: „No vážně, jsou prostě odporný, to se nedá jíst.“

A natáhne se pro další: „Ale čím to je, že jsou tak hnusný?“

Kouše. „Jako by v tom byla guma a nějaké umělotiny...“

Nacpe si do pusy další brambůrky a s plnou pusou: „Humus, jak tohle může někdo jíst?“

Nacpe si další hrst a prská drobky všude okolo: „No, já bych to už do pusy nikdy nevezla.“

Otočí se k manželovi, zatímco si opět plní ústa: „Taky to nemůžeš jíst? To se fakt nedá, vid’?“

Hypnotizovaně žvýká. „To musím dát ochutnat Janě, ta určitě taky něco tak hnusnýho ještě nejedla.“

Pohled na manžela. „Nevyhodíme to? Přece tohle nebudeme jíst.“ Pronese a s povzdychnutím si narve tu tlamu znovu. Manželovi už dávno není volno.

„Oni tam fnad lejou benfín. Nebo naftu.“

Přes půl pytlíku v prdeli.

A už se tam pchá další dávku. „Já bych to nejedla, kdybych neměla tak strašný hlad!“

Vyčítavý pohled. „Proč mi to nevezmeš?“

Manžel vezme pytlík s posledními pár brambůrky a přemýšlí, že by se do něj vyzvracel.

Žena mu ho zase vezme: „Ukaž, já to vyhodím sama.“

Jde ke koši. Cestou si nacpe tváře, že vypadá jak křeček s upgradem žgrání na dva karavany.

Mumlá si: „Jak tohle můžou vyrábět? Já bych něco takového nežrala ani za prachy.“

Nad košem dojí zbytek a nasliněným prstem vybere drobky. Vyhodí pytlík a vrátí se.

Nešťastně: „Musela jsem je všechny vyhodit, to vůbec nebylo k jídlu. No, škoda jich.“

Manžel si vymění obklad.

Žena: „Nemám skočit pro další? Já mám pořád hlad...“ Muž dáví.

Tento hypotetický příklad je zcela smyšlený a podobnost s žijícími osobami je čistě náhodná.

Takže, ne, že zase bude někoho večer bolet hlava!

Původ plemene Australského ovčáka je zahalen tajemstvím. Podle hlavní teorie je Australský ovčák z Ameriky. Asi sami vidíte, že tato teorie trochu pokulhává, protože žádný pes není tak blbý, aby zapomněl, odkud je, když už mu to vrazili i do jména. Australský ovčák je tedy pravděpodobně - chvíle napětí, počkejte si na to - z Austrálie! Do Ameriky se prý dostal s ovce. Podle mne je to i důkaz, jak jsou ovce chytré, když si samy uspořádají zámořskou plavbu a ještě objeví Ameriku. A vezmou s sebou psy, kdyby je někdo přepadl. Člověk si skoro až myslí, jestli to skutečně byly ovce nebo Tučňáci z Madagaskaru.

Každopádně Australský ovčák je vyšlechtěný pes k pasení ovcí. Mimochodem, proto „ovčák“. Zkoušeli s ním sice pást i prasata, ale plemeno Australského prasáka se moc neuchytilo, i když bylo mezi ženami značně populární.

Co vám v žádné kynologické příručce neřeknou je, že si musíte dávat na psa pozor, pokud jedete autem a zastavíte třeba na proslulé silnici E55. Pes totiž vyskočí a během pár minut sežene dohromady stádečko spoře oděných žen.

Toto plemeno je prostě k pasení geneticky vybavené.

Gladiátoři na dětském hřišti! To jsem ještě nezažil. Přišla rodinka se čtyřmi dětmi, jedno ještě bylo v kočárku. Nejstarší byla devítiletá holka a měla dva mladší bráchy. Jednomu bylo tak 8 a druhému asi 6. A oba kluci měli nádherné dřevěné meče i se štíty. Starší měl stříbrný meč a mladší zlatý. Štíty byly čtverceny, s modrým Českým lvem ve žlutém poli a žlutým Českým lvem na modrém poli. Vypadalo to mnohem lépe, než obyčejná hračka, skoro jako rekvizita.

Blond'atá holka si hned začala hrát s mou dvouletou Viki. Kluci se šermovali a po chvíli obsadili velký domek na klouzačce.

„Hrad je náš! Nikdo se sem nedostane!“ - volali na nás dolů a mávali meči i štíty.

Sestra se na ně jen otočila a křikla: „Kdo by tam taky chtěl?“

Starší kluk se vyklonil: „Tohle je náhodou nejlepší a nejnedobytnější hrad a je jenom náš!“

Holka něco pošeptala Viki, pak šly spolu ke kočárku, chvíli v něm hrabaly a pak zavolala: „Jů, máma tu má i jogurty!“

„Cože?!“ - ozvalo se z nejnedobytnějšího hradu. Zbraně padly na zem a pevnost kapitulovala během vteřiny, jako Francie. Kluci sklouzli dolů a přiřítli se ke kočárku. Holka s Viki mezitím tiše zmizela a nechala dva gladiátory hrabat se v košíku pod kočárkem.

„Nic tu není.“ - odfrkl starší zklamaně.

„Hrad je dobyt!“ - ozval se seshora vítězný smích. Děvčata k mávání zbraněmi přidaly i taneček. Viki rovnou přešla v Kolo kolo mlýnský a udělala báb.

„Byla to past!“ - vykřikli kluci a řítili se zpátky, dobýt zpět ztracené území, které ztratili pro párek jogurtíků. Nutno poznamenat, že historie dokládá, jak mnohá území byla ztracena pro ještě větší kraviny. Holky se sklouzly dolů, zatímco gladiátoři šplhali vzhůru po lezecké stěně. Musel jsem jim tleskat.

Kluci znovu ovládli hrad, popadli zbraně a opět výhruzně vytasili meče. „Hrad je náš! A je nejnedobytnější.“

„Odted’!“ - přidal ten mladší. „Už se sem nikdo nedostane, leda přes naše mrtvoly!“

Blond’atá holka přešla k druhému domku, který sice neměl klouzačku, ani nebyl tak vysoký, zato měl dvě lezecké stěny. „Nám je to jedno! Máme vlastní hrad!“ - volala na bráchy. „A je ještě nedobytnější! Já, tady jsou i kanóny!“

To bylo tak lstivé, jakkoli průhledné! Mladší hned vyjel: „Cože? Tam jsou kanóny?“

Starší ho okřikl: „Kecá. Já tam byl, žádný kanóny jsem tam neviděl... Myslim.“ No, nezněl moc přesvědčivě.

Mladší vedle poskakoval, jako by se mu chtělo na záchod: „Pojd', musíme se tam podívat! Páni, kanóny, to jsem ještě neviděl!“

Nevydrželi to. Sklouzli se dolů a plížili se k druhému domku. Holky zatím domek opustily druhou lezeckou stěnou. Kluci vpadli do druhého hradu.

„Nic tu nenííí.“ - protáhl zase starší zklamaně.

A z druhé strany se ozvalo: „Hrad je dobyt!“

Holky byly nepřekonatelné, i když Viki vůbec netušila, kde k tolika vítězstvím přišla. Asi jako Británie. Jejich taneček si vysloužil potlesk ode všech rodičů na hřišti.

„Zpátky! Zpátky! Zase past!“ - ječel starší kluk a kopal mladšího před sebou. Rychlý běh přes hřiště a holky už jely po klouzačce pryč. Na nejnedobytnější hrad vylezli kluci a starší zadýchaně oznámil světu, že je jejich a nikdo už se tam nedostane. Což bylo dost odvážné tvrzení, vzhledem k tomu, že za poslední minuty tam bylo víc živo než na Karlštejně. Zbraněmi se už tolik nemávalo, jelikož jim dělalo obtíže je vůbec zvednout. Zato se ozvala přísaha, že už je nikdo nedostane žádným trikem, prostě budou v hradu, ať se děje cokoli.

Skutečně se snažili, když holka zavolala: „Jé, hele, přijela zmrzlina!“ - starší kluk sykl: „Je to past!“ - a držel mladšího za nohavice, protože ten už byl na půl cesty klouzačkou. Dokonce se nepohnuli ani na jásavý výkřik: „Tý jo, tady v písku jsou diamanty!“

Nakonec holka s Viki přišly až k lezecké stěně nejnedobytnějšího hradu a kluci okamžitě uzavřeli vlastními těly jeho vchod.

„Sem se nedostanete!“ - hrozili a píchali meči, kam až dosáhli.

„My tam nechceme!“ - prohlásila sestra a Viki se na ni překvapeně podívala, protože si myslela, že jo.

Děvče se zamyšleně dívalo na lezeckou stěnu, a pak řeklo: „Jak vy to děláte, že se vždycky tak rychle dostanete nahoru? To je fakt dobrý, chtěla bych se to naučit.“

„To nic není.“ - odfrkl starší „Prostě nevyužívám všechny úchyty, jen ten první, třetí a pátý.“

Holka zakroutila hlavou: „Ale jak? To nechápu...“ Tak jí to ukázal. A skutečně byl nahoře během chvilky. I ten mladší kluk to dokázal.

Holka je pochválila a zcela bezelstně se zeptala: „A dokázali byste to i na tý druhý stěně?“ Byli moc ochotní. Blbci. Zmizeli v druhém hradu, nejnedobytnější hrad vztyčil potřetí holčičí vlajku a rozlehlo se volání: „HRAD JE DOBYT!“ A jejich oslavný taneček.

Kluci říčeli, že se to nepočítá a že je to podvod. Jenže jim to neprošlo, stejně jako Itálii. Holky jsou prostě lepší. A my kluci jsme ale takový debilové, co ženám všechno sežerem. Bylo mi jich líto. A tu holku jsem té rodině úplně záviděl. Doufám, že jednou bude Viki jako ona. Vždycky na vítězné straně.

Pak jsem se podíval na manželku. A věděl jsem, že bude.

Proboha, budu to mít doma dvakrát!

Praskla voda.

Konečně přijela havárka a jeden z chlápků se zeptal: „Odkud vám to teče? Shora?“

Tak říkám: „No, většinou shora, ale nějaká voda fasuje ve sklepeř jet packy a lítá zase stoupačkou nahoru. Taky je tam jedna kapka, co si jen tak visí ve vzduchu a pořád na mne řve: „Co čumíš, když levituju?!“

Pak už se nikdo na nic neptal.

Byl jsem nakupovat. Sám. Úplně sám, bez dítěte! Jen rodiče dokáží pochopit, jak famózní to je zážitek. Jako když se zničehonic ocitnete na dovolené. Cesta do supermarketu mi trvala asi 7 minut. A to jenom proto, že jsem si to užíval. Žádné dvě hodiny s capartem, který dokáže natáhnout nohy asi jako kolíček na prádlo. Cestou jsem nemusel vymýšlet hry typu „najdi blinkr na autě“, abych toho trpaslíka donutil chodit po svých, mohl jsem si myslet, na co jsem chtěl. Takže jsem většinou myslel na to, že nemusím vůbec na nic myslet. Na přechodu jsem se stejně zastavil a natáhl ruku, ale nikdo se nechytíl. Nicméně dvě ženy vedle mne poslušně zareagovaly,

když jsem nahlas řekl. „Tak se rozhlédneme, jestli něco nejede...“

Zjistil jsem, že Viki bude mít suchý humor po mně, když dnes uprostřed silnice pronesla: „Jede. Ale akorát auto.“

V obchodě jsem nikoho nemusel hlídat, jestli mi nehází zbytečné zboží do košíku. V úseku pečiva jsem nesledoval, jestli někdo nešlohnul rohlík nebo „houštičku“ a nemá jí už vraženou napůl v tlamě. Ten jsem si projel asi 6x, jak to bylo skvělé a relaxační. I když ochranku to hodně znervózňovalo.

Úsek hraček jsem klidně projel, ani jsem se nezastavil. Ani jednou! Žádné čekání půl hodiny, než si vyhraje a pak další půl hodiny přemlouvání, že ty kraviny kupovat nebudeme. U pokladny jsem krásně, v klidu zaplatil a nebál jsem se, že mi jeden liliput ujede s košíkem a cestou sejme šest důchodců. Život je zkrátka jeden velký cyklus. Jako děti se těšíte, až jednou půjdete úplně sami nakupovat, a pak, jako rodiče, je to stejné. Ale úplně stejné... Možná ještě lepší!

Že čtou Cabicara celé rodiny a rozvětvené příbuzenstvo, jsem si již zvykl. Často se to nějak záhadně šíří po rodové linii. Poprvé jsem si ale všiml, že mne čtou i celé firmy. Těžko říct, jestli sami od sebe, nebo to dostali příkazem shora. Humor totiž zvyšuje pracovní výkon, protože při něm mozek odpočívá. Takže pokud zrovna někde čekáte a nikdo nejde nebo vám nebere telefon, pravděpodobně si všichni zaměstnanci zrovna odskočili „na Cabicara“. Jediná výjimka je, pokud právě čekáte na Odboru

dopravně správních činností, tam pravděpodobně všichni zaměstnanci vzteky kopou do počítače a snaží se probrat ten zsr*** registr zku**** vozidel, protože, dop****, za poslední vyp**** týden jim ten mr*** ještě ku** nevzal ani de*** výfuk od poj***** auta!

Dvouletá Viki včera šla spát a z postýlky slyším, jak si hraje s prstíky: „Jedna, dvě, čši, čiži, pět, šest, sedm, osm...“

Ona umí počítat! Kde se to proboha naučila??

Ráno zase kouká na pohádku a povídá: „Heje, sněhuják! Zejenej a modjej!“

Ona umí barvy!

Já to prostě nechápu, ale strašně bych tuhle schopnost chtěl. Ráno se prostě probudit a zjistit, že umím třeba japonsky. Paráda! Jenže já se ráno probudím a nemůžu si ani vzpomenout na ten... Jak se tomu říká... Jak je nahoře... Takový bílý, vzádu, jak se do toho... Ale do háje. Postupuje to rychleji, než jsem čekal.

„Tohle nejez, to je z Německa.“ - povídá mi kamarád.

„Proč?“ - divím se. „Zase se vyskytlo koňské maso v pomerančích nebo nastydlá kuřata s antibiotiky?“